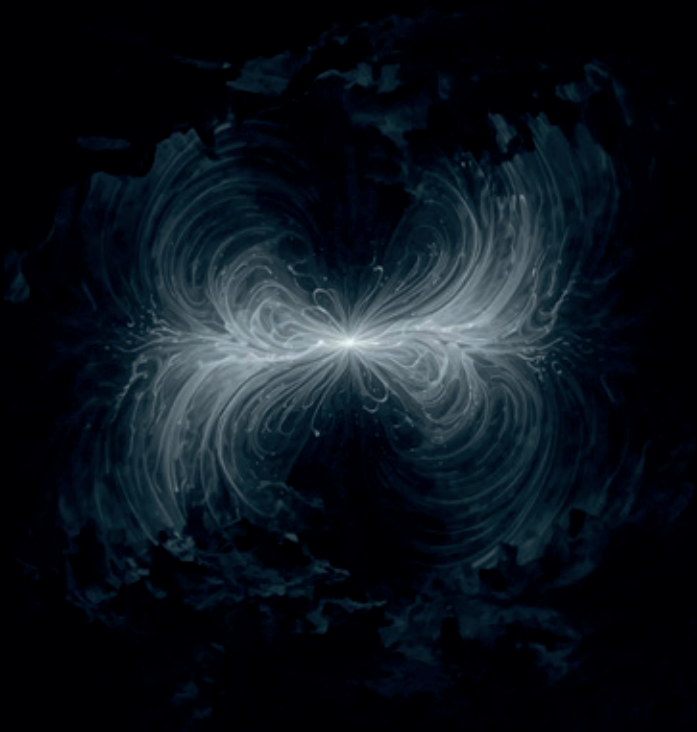

In de stilte de echo

ROMAN

MARCELINE DE WAARD

inkijkexemplaar

In de stilte de echo

ROMAN

MARCELINE DE WAARD

COLOFON

Titel: In de stilte de echo

Auteur: Marceline de Waard

Uitgever: Ambilicious, uitgever van verhalen - Waddinxveen

www.ambilicious.nl

Omslagontwerp: ProBeeld

Vormgeving binnenwerk: Ambilicious

Redactie: Inanna van den Berg

ISBN: 978-94-93366-87-9

NUR: 301

Eerste druk: maart 2026

© 2026 Marceline de Waard | Ambilicious | ProBeeld

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, behoudens de in de wet gestelde uitzonderingen, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Hoewel deze uitgave met de grootst mogelijke zorg is samengesteld, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden.

In de stilte de echo

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

1

Roerloos gras om een waterput. De lucht trilt, het zonlicht verdwijnt, een film start. Een leeg bierflesje rolt weg, rode wijn klotst over de rand, een donkere vlek breidt uit. Hard gelach, gekrijs. Brigida danst. Een ketting breekt.

Waarom nam ze juist vanochtend het holle pad door de velden in plaats van de weg door Noorbeek? Of beter: waarom komt juist nu het verleden zo pijnlijk boven? Haar schuld, de diep weggestopte verwijten van haar moeder en haarzelf schrijven als vanouds, alsof de boodschap gisteren het eelt van de jaren week heeft gemaakt en weg geschaafd. Ze loopt tegen een muur van weggeduwde herinneringen aan.

De eerste keer dat ze op dit pad zonder haar tante liep was met Brigida. Wat was ze kwaad geweest dat haar zusje haar sprookjeswereld binnendrong. Hoewel ze komend najaar drieënzestig wordt, kan ze de boosheid die op achtjarige leeftijd opvlamde nog steeds voelen. Haar moeder die vooroverboog en haar schouders beetpakte: 'Pas goed op Brigida. Ze is minder sterk dan jij en ze vertrouwt op haar grote zus.'

Pas jaren later begreep ze dat voor haar moeder twee kinderen te veel was. Dat lag niet aan hen, het was het leven zelf dat eigenlijk te zwaar voor haar was. Dat zij in de zomervakantie naar tante Leonora werd gestuurd en dat Brigida vanaf haar zesde met haar meeging, was niet alleen om haar moeder te ontlasten. Het was ook voor haar vader, op wiens schouders naast zijn werk voor een groot deel de zorg voor het gezin rustte. 'Zorg goed voor je zusje,' was de boodschap die ze als bijna negenjarige op het station

van Maastricht van hem meekreeg, 'dan zorg ik goed voor jullie moeder.'

Eenmaal bij tante thuis ging ze bokkig op de vloer voor de boekenkast zitten. Ze trok haar knieën op en duwde haar neus ertegenaan.

'Hebben jullie zin in ranja?'

'Jaaa,' riep Brigida. Cleo deed of ze de vraag niet hoorde. Brigida kwam naar haar toe en raakte haar bovenbeen aan. 'Ze heeft rode limo.'

Met haar knie duwde ze haar zusje weg.

'Laat haar even, Brigida,' zei tante. 'Misschien wil jij me helpen met pannenkoeken bakken.'

Na de pannenkoeken las tante een sprookje voor.

Cleo bleef koppig zitten.

Vloerplanken kraakten boven haar hoofd. Háár tante bracht haar zusje naar bed. Tranen drupten tussen haar benen op de houten planken onder haar. Voetstappen op de trap, gerommel in de keuken, de verleidelijke geur van warme chocolademelk. Tante Leonora kwam naast haar zitten.

'Er was eens een meisje dat op een dag naar de Limburgse heuvels werd gestuurd,' vertelde tante Leonora. 'Ze dwaalde over de bergen en ontdekte de ingang naar het verborgen Heuvelrijk dat gewone mensen niet kunnen zien. Ze vond geheime huuskes waar elfen, kabouters en heksen wonen. Ze leerde hun taal begrijpen en zij vertelden haar hun geheimen. Op een dag stond er een hummeltje voor de deur van het zwart-witte huisje met de blauwe luiken waar ze zelf woonde. Ze was veel minder sterk en slim dan het meisje, ze had wel hele lieve goudbruine ogen en lange vlechten zo zwart als de veren van een raaf. "Kom binnen," zei het meisje en ze deelde haar pannenkoeken met haar. De volgende dag nam ze het hummeltje mee op avontuur door de heuvels. Het kleintje was zo blij dat het hart van het

meisje openging. Samen straalden ze licht uit dat nog feller was dan de warmste zonnestralen.'

De kleine Cleo haalde haar handen van haar hoofd en leunde tegen tante aan. Ze pakte de beker chocolademelk aan en luisterde naar de avonturen van het meisje en het hummeltje in het verborgen Heuvelrijk.

'Midden in de zomer werden ze uitgenodigd voor het geheime midzomernachtfeest. Ze zongen en dansten, aten heksenbrood en dronken elfenlimonade En op het moment dat de zon weer begon aan zijn lange baan omhoog, kroonde de elfenkoningin het meisje tot Cleo, de prinses van het geheime Heuvelrijk.'

Tante beëindigde haar verhaal en trok haar nichtje dicht tegen zich aan.

De volgende dag stuurde ze haar met Brigida naar buiten. Tot haar verrassing zonder de last om goed op haar kleine zusje te passen. In plaats daarvan kreeg ze de opdracht haar de geheimen van het Heuvelrijk te laten zien.

Het was de start van een nieuwe band tussen hen. Onverschrokken als Cleo was, nam ze haar onzekere zusje niet alleen tijdens de zomervakanties met zich mee; ze werd ook haar steun en toeverlaat thuis en op school. Tot die ene zomer.

Cleo staart naar het zwarte computerscherm. Over blote schouders golvende lange zwarte haren, een aan een ketting glinsterend geloof-hoop-liefde-bedeltje boven de aanzet van jonge borsten; opnieuw projecteert haar geest het beeld van een dansende Brigida bij de oude waterput. Ze dwingt haar gedachten terug naar het hier en nu. Onvermijdelijk dwalen ze af naar haar afspraak gisteren in het ziekenhuis.

'Denk er rustig over na,' zei de arts vriendelijk. Ze krabbelde wat op een velletje papier en schoof het haar toe.

‘Op deze website kunt u alle opties rustig nalezen. Praat erover met uw naasten.’

Noortje, de dochter van Brigida, komt na jaren sluimeren in een met rust gelaten hersenlaasje nu tevoorschijn. Haar nichtje, zoals zijzelf het nichtje van tante Leonora was. Had ze als tante na het overlijden van haar zusje meer haar best moeten doen als tante, zich niet moeten laten afschepen door haar moeder en Noortjes vader? Het schuldgevoel waarop zij hamerden. Nooit verdween het helemaal. Een minuscuul pitje, zo diep verborgen dat het lijkt of het is verdwenen, net een virus: als iedereen de griep is vergeten, breekt er een nieuwe golf uit. Liet ze zich daarom zo makkelijk overhalen het initiatief bij het meisje te laten? En dan nu een laatste ronde, een nieuwe kans.

Een harde klopp op de voordeur. Het zweet breekt haar uit en ze trekt zich los van het computerscherm waar de beelden van de keren dat ze haar nichtje zag inmiddels caleidoscopisch overheen schieten. Op het tikken van het oude klokje op de schoorsteenmantel na is het stil. Haar hartslag kalmeert. Een tweede klopp, indringender nu. Ze staat op en stapt de kleine gang in.

‘Noortje?’

2

Daar moet ze zijn, Noortjes onderbewuste weet het zeker. Een slingerende weg door een paars-groen landschap, blauw, aqua en turkoois in de verte schitterend tussen stoere rotsen. Een lila gloed, wit zand dat bijna-zwarte stenen schuurt. De groene tinten van het zeewier. Alle kleuren gevangen in één foto. De afbeelding, de sfeer, het maakt iets wat ze dacht te zijn vergeten wakker. Iets dat trilt in haar ziel. Precies daar waar haar behoefte aan moederliefde diep is weggeborgen. Koesterend verspreidt een warme gloed zich door haar heen. Ze strijkt de bladzijden van het tijdschriftartikel glad op haar bureau: 'Weldaad aan de Ierse westkust'. Gefascineerd zuigt ze het verhaal over authentieke zeewierbaden in zich op. Ierse Spa avant la lettre. Honderd jaar geleden kwam zwemmen in zee in zwang en werd de aanvullende heilzame werking van een zeewierbad ontdekt: het zou de huid zijdezacht maken en helpen tegen allerlei kwalen zoals artritis en spierpijn. Nu is het zeewier opnieuw in opmars; een bad of bodywrap zou ontgiftend, ontspannend en huidvernieuwend werken.

'Nora!' Een harde klap op haar bureau.

Gedesoriënteerd kijkt ze op.

'Zit jij hier nu roddelblaadjes te lezen? Heb je geen werk te doen?' De directeur van het kleine accountantskantoor waar zij naast haar werk als managementassistente tegelijk junior-accountant in opleiding is, torent boven haar computerscherm uit. Vanochtend kwam hij binnen met een gezicht alsof zijn vrouw hem met ruzie in plaats van ontbijt de deur uit had gestuurd, nu oogt hij of een van zijn grootste klanten zijn lunch verpestte met klachten over de geleverde diensten.

'Het is mijn lunchpauze. Omdat het regent bedacht ik dat ik beter hier kon blijven.' Haar woorden ketsen af tegen zijn rug. Ze hoopt dat hij vanmiddag goede zaken doet;

aan het eind van de middag heeft ze een afspraak met hem. Ze is bijna een jaar in dienst en naast de mogelijkheid van een vast contract wil ze hem om aanpassing van haar werkzaamheden vragen nu ze onlangs de eerste modules van haar deeltijdopleiding heeft afgerond. De accountants druppelen binnen. Een glimlach plooit zich om haar mond. In plaats van de gebruikelijke joviale zwaaien en knipoogjes, kijken ze vandaag langs haar heen alsof ze onzichtbaar is. De opgewonden warmte van zonet slaat om in een onaangename kou. Kilde dringt diep in haar botten. Ze trekt de mouwen van haar vest over haar ijzige handen en is vast van plan zich niet te laten verjagen.

Of ze hem zojuist heeft verteld dat ze zijn positie als directeur overneemt: perplexer kan haar baas niet kijken.

‘Een vast contract én assisteren bij accountswerk? Daar is de kwaliteit van je werk gewoon te wisselend voor. Je bent te vaak met je gedachten ergens anders, zoals vanmiddag. Wie weet wat je allemaal achter mijn rug uitspookt.’

‘Het was mijn pauze. De accountants zijn juist heel tevreden over mijn werk.’ Wanhopig, klagelijk, haar toekomst hangt af van dat contract. Ze baalt van de smekende toon in haar stem.

‘Ze vinden dat je geen gevoel hebt voor verhoudingen. En dan dat gedoe tijdens de laatste vrijdagmiddagborrel - een keurige huisvader proberen te verleiden. Hoe haalde je het in je hoofd?’

Ze schudt haar hoofd, te verbijsterd om een woord uit te brengen.

‘Ik wijt het eraan dat je te veel dronk.’

‘U vergist zich. Ze knipogen altijd naar me en die avond ...’

‘Alsjeblieft, liegen siert geen mens. Ik zal je tot het eind van je contract betalen. Nu lijkt het me het beste dat je je persoonlijke spullen haalt en naar huis gaat.’

Ze leunt tegen de deur die ze zojuist met al haar zelfbeheersing zachtjes sloot. De klootzak! Of beter: klootzakken. Bijna een jaar lang heeft ze zich als administratieve voetveeg in dit duffe accountantskantoor uitgesloofd in de verwachting dat dit een eerste stap op de carrièreladder als accountant was. De droom van een huis helemaal alleen voor zichzelf trok haar door de week, liet haar de schouders ophalen onder de hooghartige houding van de twee andere managementassistenten en hielp haar de seksistische man-vrouwverhoudingen te labelen als 'stelt niks voor, ze weten niet beter'. Met een vast contract met perspectief op meer in haar handen had ze maandag haar eerste huurovereenkomst kunnen tekenen. Voor het eerst niet het huis van een ander bij wie ze intrekt, een droom die een stel neanderthalers nu bruut van haar afpakken. Een zwerfkatje dat denkt een warm thuis te hebben gevonden en net als het naar binnen wil gaan door hen de kou wordt ingetrapt. Woede kookt, borrelt en sist. Het kleine zwerfkatje wordt een getergde tijger.

Ze stormt de trap op naar de eerste verdieping waar de accountants zitten. Ze opent de eerste deur boven met zoveel kracht dat hij tegen de muur knalt. Verstoord kijken de mannen op.

'Eerst kloppen! Hoe vaak ...'

De stem van de man tegenover de deur verstomt bij haar aanblik. Hij haalt de leesbril van zijn neus en legt hem zachtjes neer alsof hij zo de woedetornado tot stilstand kan bewegen.

Ze plant haar handen op zijn bureau, de bril krakt.

'Wat hebben jullie tegen de directeur gezegd? Jullie lopen altijd met me te flirten. Jullie knijpen in m'n kont als ik iets uit de archiefkast moet halen. En nu flikken jullie me dit?' Ze brengt haar gezicht dichterbij dat van de man achter het bureau. Spuug spettert in zijn oog en hij deinst naar achteren.

‘Doe eens gezellig, Nora. Neem er nog één,’ bouwt ze een brallerige accountant na. ‘Eén van jullie zette nog een Gin-Tonic voor me neer. Jij was de klootzak die me zo beschonken maakte dat ik het goed vond dat je me thuis bracht.’ Dat laatste is een wilde gok. Voor Noortje maakt het geen verschil. Voor haar zijn ze allemaal verworpen tot apen, gedreven door lage lusten. ‘Jij graaide in de auto naar mijn tietten. Jij duwde mijn hand op je pik. Jij ...’

Twee paar handen trekken haar aan haar schouders weg. ‘Hou op met dat geschreeuw. Je bent door het hele gebouw te horen.’

Ze rukt zich los, nu pas valt haar op dat het halve kantoor zich heeft verzameld bij de deuropening. ‘Ik zal jullie eens vertellen wat jullie brave huisvaders uitvreten als ze alleen zijn.’ De tijgerin slaat woest met haar klauwen naar haar publiek. ‘Mijn vrouw begrijpt me niet. Ik droom al van je sinds je het kantoor binnenstapte.’ Opnieuw imiteert ze een arrogante mannenstem. ‘Jullie dringen je aan mij op, jullie strijken per ongeluk expres langs mijn tietten, jullie ...’

Een van de weinige vrouwelijke accountants wurmt zich door de mannen naar voren. ‘Nu is het genoeg. Je zet jezelf voor schut. Kom.’

Iets in haar stem en gezichtsuitdrukking raakt Noortje in haar onderbuik; de door vrouwen gedeelde onderbewuste wereld waar de wetenschap verborgen is dat ze het nooit zullen winnen van een overmacht aan kerels. Een tijger geraakt door een verdovingspistool, een marionet wiens speler de touwtjes loslaat. Murw laat ze zich mee de trap afnemen naar het kantoor van de administratie.

‘Jij gelooft me toch wel?’ vraagt Noortje.

‘Je bent zelf in beschonken toestand op hun avances ingegaan.’

De ijzige toon verbreekt de oerdrift die hen verbond. Of bestond die alleen in Noortjes verbeelding? Zonder nog iets te zeggen, veegt ze alles wat op haar bureau ligt in haar

tas, pakt haar jas en laat zich door de vrouw het gebouw uitbonjournen.

Buiten heeft de regen plaatsgemaakt voor een strakblauwe lucht. De zon straalt, zelfs de natte stoep en de verkeersdampen verhullen de vroege lentegeur niet. Noortje grabbelt naar het pakje sigaretten onder in haar tas. Wat maakt het nog uit dat er in het zicht van het kantoor een rookverbod geldt. Ze steekt er een op. De nicotine kalmeert en de adrenaline van zonet verliest zijn kracht, de betekenis van haar ontslag komt ervoor in de plaats. Het is meer dan het kwijtraken van een baan. Het is het verlies van een moeizaam opgebouwde eigenwaarde, het pas verworven geloof dat zij iemand kan worden met een serieuze carrière en een huis dat ze een thuis kan noemen. Vanachter de ramen prikken ogen in haar rug. Nog even, en iemand komt haar wegsturen. Om die laatste vernedering voor te zijn, neemt ze een laatste hijs, trapt met haar hak de peuk uit en trekt haar haar jas strak om zich heen. Met opgetrokken schouders loopt ze naar het metrostation.

De avondspits is nog niet begonnen. In de wagon kruipt ze zo mogelijk nog meer in elkaar gedoken in een stil hoekje. Een minkukel, een dom wicht, een waardeloos kind. Een haarlok kriebelt in haar gezicht. Ze duwt hem terug. Vanaf haar pubertijd had ze een rattenkopje, in de coronatijd groeide het lang. Geloofde ze echt dat een laagjes kapsel op kaaklengte haar zou transformeren tot een volwassen vrouw, een serieuze accountant met een eigen flat?

De opgetogenheid waarmee ze in de kappersstoel zat. De laatste haarpluk viel op de grond, het "tje" achter haar naam dwarrelde erachteraan. Ze bestudeerde haar nieuwe look in de spiegel, een serieuze bijna-veertiger keek terug. Ze was onlangs begonnen aan een deeltijdopleiding accountancy en besloot om zich bij haar eerstvolgende sollicitatie naar een passende kantoorbaan Nora te noemen. Prompt werd

ze aangenomen. Van het volwassen gevoel is weinig over. In de kern is ze nog steeds dat ongewenste kind, een meisje dat zelfs door haar moeder werd afgewezen. Haar geest verdwijnt in het verleden. De ontdekking dat haar moeder niet haar mama was. Een jaar of elf was ze, twaalf misschien. 'Jouw moeder is je moeder niet.' Haar buurmeisje verklapte het geheim tijdens een ruzie.

De woorden verlamden haar, puzzelstukjes vielen op hun plaats. Het ontbreken van enige gelijkenis met haar twee oudere broers en moeder, het voortrekken van de twee jongens en de verdrietige blik waarmee haar vader haar soms opnam. Ze was een donkere elf in een gezin van blonde reuzen, de dochter van een sprookjeskoningin en de vrouw die zich haar moeder noemde een heks. Zij had haar moeder vervloekt en haar vader betoverd. Een smeulende kinderdroom vlamde op.

"Je bent mijn moeder niet!" werd Noortjes mantra, "verschrikkelijk ondankbaar kind. Naar je kamer!" dat van haar stiefmoeder.

De eindeloze uren die ze daar doorbracht, wachtend op een moeder die haar niet kwam halen. Langzaam druppelde het besef door dat ze zo verschrikkelijk moest zijn als haar stiefmoeder steeds riep. Anders had haar mama haar wel meegenomen, had haar vader haar kant gekozen in plaats van die van de heks.

Afwijzing en een minderwaardigheid, als uit een diepe slaap wakker gewekte gifslangen kronkelen ze door haar gemoed. Haar ingewanden krimpen samen en ze probeert de foto van haar echte moeder voor de geest te halen. Haar wanhopige behoefte om iets tastbaars van haar te hebben, drijft boven. De eerste keer had haar vraag naar foto's bij haar vader het effect van een lucifer bij een rotje.

‘Elsemieke is je moeder,’ zei hij met een vuurrood gezicht. ‘Je mag God op je blote knieën danken dat ze jou opvoedt als haar eigen dochter.’

‘Echt niet,’ gilte ze ten antwoord.

Ze stampte woest de trap op. Het werd haar specialiteit. Haar puberale gedrag deed het laatste restje van haar stiefmoeders inlevingsvermogen verdampen. Haar vaders zucht naar vrede was te zwak om de rust in huis te doen terugkeren. Uiteindelijk liet hij het erbij zitten. In plaats daarvan richtte hij zijn energie nog meer op de twee zonen uit het eerste huwelijk van Elsemieke. Het was makkelijker om de verwarring en pijn van zijn dochter te negeren en een vader te zijn voor de jongens van wie Noortje altijd had gedacht dat het haar halfbroers waren. Een nieuw patroon sleet in en Noortje werd door de deining van dat nieuwe gezinsleven als wrakhout op een verlaten strand geworpen. Hoe hard ze ook schreeuwde, met de deuren smeed en de trap opstampte; ze werd als ongewenst genegeerd. Het schrijnt nog steeds, of vijfentwintig jaar slechts een onbetekenend korstje is op een verwaarloosde wond. De beelden die ze al tientallen jaren met succes verdringt, gulpen vandaag als vers bloed uit een opnieuw opengereten wond.